

senere Anciennetet som Præster. I Norge er dette Tilfældet, og da man her i Rigsdagen i Januar i Aar behandlede dette Spørgsmaal, blev den Tanke ogsaa udtalt af daværende Medlem af Tinget Nørgaard.

Jeg ønsker endnu at fremdrage en Sag af en, som det synes mig, særlig præker Art, vedrørende Roskilde Domkirke. Det vil være bekendt, at der i Øjeblikket ved Roskilde Domkirke opføres et Gravkapel, som skal tjene til Mausoleum for vor nuværende Kongeslægt. Jeg billiger selvfølgelig fuldt ud, at det nuværende Ministerium har ønsket at fremme denne Sag, at det med andre Ord skaffer den Glyksborgske Æt et anseligt Mausoleum, da dette kun er et Udtryk for, at vi hædrer os selv. Og naar Kongen har ønsket, at dette Gravkapel skulde ligge ved Roskilde Domkirke, det mindeværdige Sted, hvortil Kongebegravelser i saa lange Tider har været knyttede, og naar det Syn, som i ganske nærliggende Grad repræsenterer det kunstneriske Ansvar — det særlige Syn — mener, at Tegninger og Planer er, som de bør være, saa er den Side af Sagen ganske klar for vort Vedkommende. Men det forbavser mig unøgtelig, at det økonomiske Spørgsmaal vedrørende dette Gravkapel er ordnet paa den Maade, det er. Pengene til en saadan Nybygning bør utvivlsomt af Ministeriet tilvejebringes ved, at det begærer dem bevilget af Rigsdagen. Og jeg tvivler ikke om, at en saadan Bevilling let vilde kunne sættes igennem. Fra det konservative Folkepartis og Venstres Side vilde man selvfølgelig vise vort Kongehus den Sømmelighed at bevilge disse Penge. Fra det radikale Partis Side vilde der selvfølgelig heller ikke være noget som helst til Hinder for en saadan Bevilling, naar Forslag derom kom fra det radikale Ministeriums Side. Og Socialdemokratiet vilde formodentlig efter den nøje Alliance, som nu en Gang er imellem disse to Partier, med Glæde give det højt ansete Ministerium Zahle, hvis Værdi man i det hele taget gentagne Gange har lagt saa stor Vægt paa, denne Bevilling, naar den kom frem i Ministeriets Navn. Det finder jeg ikke, der er Grund til at tvivle om. Men i Stedet derfor lader man nu Roskilde Domkirkes Midler betale dette Gravkapel, og det er underligt, da man har en kongelig Anordning af 1. Oktober 1876, hvorved de andre Kapeller i Domkirken blev overtaget af Domkirken, kan man sige, saaledes at Vedligeholdelsen i Fremtiden for deres Vedkommende skulde bestrides af Domkirkens Midler, men der stod udtrykkelig, at man ikke derved forpligtede

Domkirken til Vedligeholdelse eller Opførelse af nye Kapeller eller Gravkamre.

Kirkeinspektionen er meget imod denne, man kan i Virkeligheden, som Forholdene stiller sig, sige Udplyndring af Domkirken. Udgifterne vil nemlig stige til 180 000 Kr., og dertil kommer sikkert endnu 150 000 Kr. til en Regulering af Domkirkepladsen og Omgivelserne i det hele taget. Domkirkens hele økonomiske Stilling vil blive uhyre vanskelig, da den i Forvejen er vanskeliggjort paa Grund af den nye Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter. Ved denne Lov har Domkirken faaet sine Indtægter beskaaret med ca. 18 000 Kr. aarlig; og hvis den derfor nu skal opføre dette Gravkapel for sine egne Midler, vil den ikke kunne klare sine egne Udgifter, og langt mindre vil den være i Stand til det, som den nu i saa lang Tid i god Overensstemmelse med det Paabud, som er kendt fra Chr. V.s Danske Lov, har været i Stand til, nemlig at komme fattigere Kirker til Hjælp med Understøttelser. Denne Sags Ordning viser mig for det første, hvor uheldig denne Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter er, og for det andet en mærkelig Fremfærd fra Ministeriets Side. Det synes mig, man maa kunne kræve at faa denne Sag noget nærmere belyst og navnlig at faa en Redegørelse for, hvorledes Ministeriet forklarer sin Stilling til den kongelige Resolution af 1. Oktober 1876.

Det sidste Punkt, jeg har at fremføre, og som i mine Øjne er det vigtigste, er Folkekirkens almindelige Forhold til Staten. Jeg har oftere haft Anledning til offentlig at udtale mig om, at den danske Folkekirke i høj Grad savner den Selvstændighed, den bør have, og som Grundlovens Løfteparagraf jo giver den Udsigt til at faa, denne Løfteparagraf, som uforandret er gaaet over baade i den reviderede Grundlov af 1866 og i Grundloven af 1915. Gang paa Gang har Kirkekommissioner, f. Eks. i 1854 og i 1868—1870 og sidst det kirkelige Udvalg, der var en repræsentativ Forsamling for Kirken, stillet Krav om, at Kirken paa en eller anden Maade fik Røst og Mæle. Men Sagen er ikke naaet til det Forum, for hvilket den skulde fremlægges, Rigsdagen, den er stadig gaaet i den før omtalte rummelige Papirkurv i Kirkeministeriet, hvor de vigtige Reformere vedrørende Kirken henlægges. To Gange er det hændet, at en Kirkeminister, Minister Hall, som selv tidligere havde anbefalet denne nødvendige Reform, da han blev Minister, intet gjorde for Sagens Gennemførelse. Dette hænger delvis sammen med, at